

[Einer-Jensen.]

Disse tanker har flertallet naturligvis ikke kunnet gå ind på, og jeg skal derfor på flertallets vegne anbefale, at man stemmer dette forslag ned og stemmer for det af flertallet stillede ændringsforslag.

Axel Kristensen: I vor betænkning har vi givet udtryk for, at vi fandt, at udvalget brugte for lidt tid til sagens behandling. Der har i dette ikke været nogen som helst kritik rettet mod handelsministeren. Det er udvalget selv, der har bestemt, at det ville gå så hurtigt frem. Det faktiske forhold er, at der, efter at vi havde fået svar på spørgsmålene i udvalget, kun har været afsat 4 dage til sagens behandling i udvalget og i partierne, i folketinget og i landstinget. Vi sagde straks, da denne behandling begyndte, at det fandt vi uforsvarligt. Når man tænker på den tid, vi brugte i fjor for at finde frem til et resultat, synes jeg, det er helt urimeligt at forcere det sådan frem. Vi stillede straks det forslag i udvalget, at man skulle forlænge loven til 15. februar; så skulle man i den tid, der var indtil jul, kunne have gennemarbejdet denne og umiddelbart efter jul have fået ændringsforslag og virkelig have behandlet dem og forhåbentlig være kommet til et mere ensartet resultat end nu. Men det ville man ikke i de partier, der sluttede et forlig, hvorefter loven skulle gennemføres nu, mod at man fik en kommission. Det er det faktiske forhold.

Når der nu fra retsforbundets side fremsættes et forslag om, at loven skal forlænges midlertidigt til 15. februar, så er det for såvidt at tage det op, vi havde tænkt os, men det forekommer os, at løbet er kørt, ændringsforslaget er spildt. Det er fastslået, hvad flertallet i dette ting vil; hvad der endnu skulle opnås, når man har afgjort spørgsmålet, har taget stilling til det, ved kun at forlænge loven til 15. februar, kan jeg egentlig ikke forstå. Jeg ved godt, at retsforbundet vil sige, at ministeren har stillet visse frilister i udsigt, og at man kunne dog vente, indtil de forelå, med at afgøre, hvad man så ville gøre ved loven. Det tror jeg ikke har praktisk betydning. De partier, som sammen med socialdemokratiet, nu gennemfører lovens forlængelse, ved, at den friliste, der bliver tale om, kun

bliver en symbolsk liste — det kan ikke blive andet efter de udtalelser, ministeren har fremsat —, og jeg kan derfor ikke se, at der vil være nogen grund til nu at optage tingets tid med at tage denne debat i dag, forlænge loven til 15. februar og så begynde igen, når sagen i realiteten er afgjort. Dette finder vi overflødig.

Fra konservativ side har man iøvrigt lagt ganske overordentlig stærk vægt på at få den af de konservative foreslåede kommission gennemført, og socialdemokraterne og de radikale har accepteret dette mod at få loven forlænget nu for et tidsrum, som den bliver forlænget for. Vi fra vor side har ikke kunnet forstå, hvorledes en sådan kommission skulle kunne gøre nytte. I dag at sige, at man vil nedsætte en kommission, der skal afgive betænkning om, hvorledes man til 1. marts skal afvikle prisloven, det forekommer mig nærmest at være en spøg. At nedsætte en kommission af denne karakter, der skal fremsætte forslag om afvikling af vareforsyningsloven til 1. juli, turde også være en spøg, og derfor tror jeg, at dette forslag nærmest er et udtryk for, at forslagsstillerne i og for sig ikke har villet noget positivt. De nærer sikkert i virkeligheden samme mistillid som vi til regeringens øjne og vilje til at benytte bemyndigelsesloven sådan, at man kommer af med restriktionerne, men de har ønsket at gøre noget og har altså valgt en kommission — så får man se, hvad der kommer ud af det.

Skulle der komme noget godt ud af det, ville vi såmænd hilse det med glæde, men vi tvivler på det, og med den sammensætning, kommissionen får, tvivler vi altså endnu mere på, at man virkelig kan vente at få et afviklingsforslag og en behandling af alle disse mange, mange foranstaltninger, som er gennemført i henhold til denne lov, ved at tage en mand fra Grosserer-Societetet, en mand fra Provinshandelskammeret, to fra Industrirådet, en for håndværket og en for detailhandelen og repræsentanter for landbruget — det er erhvervslivet — og så fylde op med embedsmænd, professorer og repræsentanter for husmødrene — hvad de egentlig skal der, forstår jeg ikke, for det er jo ikke rationeringsspørgsmål, det drejer sig om, men om indgreb i produktionen og erhvervsliv — Arbejdernes Erhvervsråd og kooperative sammenslutninger og